

LOVCI

Frederik Pohl

Lovci

Frederik Pohl

Ľidová knihovna

2017

Podivný tvor byl víc než sedm stop vysoký a když vstoupil na cestu k Buffyho domu, dlážděnou velkými plochými kameny, jeden z nich praskl.

„To jsem tomu dal,“ řekl tvor a smutně pokýval hlavou. „Moc se omlouvám,“ obrátil se k Buffymu, který se objevil na zápraží. „Počkejte, prosím, chvíli.“

Buffy přikývl na souhlas. Okamžitě poznal, o koho jde. Host z vesmíru se začal třást, vibrace jeho těla se zrychlovaly, až Buffymu zmizel z očí. Když se znovu objevil, měřil asi pět stop a dva palce. Růžové zřítelnice jeho očí se rychle a rytmicky smršťovaly.

„Špatně jsem se zhmotnil,“ řekl. „Byla to moje chyba, a proto vám způsobenou škodu samozřejmě nahradím. Teď jde jen o to jak; co vám mohu nabídnout. Nechtěl byste například poznat tajemství transmutace – umělé přeměny prvků? Neměl byste zájem o prostředek na léčení virových chorob? Nebo o seznam společností, jejichž akcie brzy stoupnou? No, co říkáte? Jde celkem o dvanáct společností, které byly zařazeny do našeho programu rozvoje planety Země.“

Buffy prohlásil, že seznam společností ho plně uspokojí. Vskrytu duše zajásal, ale snažil se, aby ani v nejmenším nedal najevo své vzrušení.

„Jmenuji se Charlton Buffy,“ představil se a natáhl ruku.

„Mně můžete říkat Punch,“ na oplátku řekl návštěvník. „Není to sice moje jméno, ale myslím, že pro tuto příležitost se docela dobře hodí, protože – jak jste si jistě domyslel – stojí před vámi pouze projekce mého skutečného já, něco jako loutka. Nemáte u sebe náhodou tužku?“ Buffy vytáhl tužku a kus papíru a Punch mu rychle nadiktoval názvy dvanácti úplně neznámých akciových společností.

Buffy si pomyslel, že by měl ihned zavolat svému burzovnímu makléři, ale nechtělo se mu opustit vzácného hosta. Pozval tedy Punche na procházku zahradou.

„Hrozně rád bych ochutnal vaše jablka,“ řekl Punch, když došli k ovocným stromům. „Ale řekněte mi upřímně: nezdržuji vás? Senátor Wenzel totiž říkal, že si chcete dneska s přáteli vyjet na lov.“

„To je pravda. Máme to sjednáno na dnešek, jak starý Walt dobře ví. Hm, tak od něho jste se to dozvěděl? No dobře.“

Co se dá dělat, pro nikoho už dávno není tajemstvím, že tihleto hosté z vesmíru hrozně rádi strkají nos do lidských záležitostí. Když se poprvé objevili na Zemi, prohlásili, že chtějí lidem pomáhat a že za to žádají jen jedno – mít možnost studovat způsob jejich života.

Tento zájem je jistě potěšitelný, i když ne vždy příjemný, pomyslel si Buffy, ale rozhodně bylo velmi laskavé od senátora Walta Wenzela, že po-

slal hosta právě k němu.

„Chceme si vyjet na divoké kachny do zálivu nedaleko Little Eggu. Starosta našeho města, ředitel Národní banky, náš páter a já.“

„Výborně,“ zvolal Punch. „To by se mi docela hodilo. Ještě jsem neviděl, jak se loví divoké kachny.“

Vytáhl silniční mapu, kterou vydala naftová společnost Esso a požádal Buffyho, aby mu ukázal, kde je ten záliv.

„Neumím se bohužel tak zaostřit, abych mohl s vámi jet autem,“ řekl smutně Punch a jeho růžové zornice se začaly ještě rychleji smršťovat. „Ale mohli bychom se setkat na místě, jestliže ovšem souhlasíte.“

„To se rozumí samo sebou, určitě musíte přijít,“ řekl Buffy a pečlivě označil na mapě místo, kde by se měli s Puncem setkat.

Zpráva, že se Buffy setkal s hostem z vesmíru, učinila na ostatní lovce velký dojem. Žádnému z nich se dosud něco takového nepoštěstilo. Jen páter jednou zahlédl mimozemské bytosti, když kreslily bruslaře v Rockefellerově centru.

„To je úžasný úspěch!“ zvolal starosta a ostatní se k němu přidali. „Nedostals od něho věčnou žiletku, Buffy?“ – „Nebo recept na nejsušší Martini?“ – „To by nebyl Buffy, kdyby z něho nevyrazil něco speciálního.“ – „No vážně, Buffy, tihle tvorové jsou hrozně štědrí; jen se přiznej, cos od toho Puncle dostal.“

Jeli v autě s puškami opřeny mezi kolena o zem a Buffy se potají něčemu usmíval. Myslel na akcie, které půjdou nahoru, a kolik na tom vydělá. Připadalo mu to jako výhra v loterii. Méně příjemné bylo pomýšlení na to, že teď už se o všechny případné výhody bude muset dělit s ostatními. Ale tomu se těžko dalo nějak zabránit.

Dnes už jen málokdo na Zemi neměl z návštěv mimozemských bytostí nějaký prospěch. Všechny země vlastnily kosmické lodi na křemíkový pohon – celé flotily těchto lodí brázdily sluneční soustavu. S pomocí hostů z kosmu našla americká expedice obrovská ložiska rádia na Kallistu, venezuelská zas objevila diamantovou horu na Merkuru atd. Podobných příkladů bylo bezpočet.

Ani jednotlivci nepřišli zkrátka. Průvodce v Steeplechase parku dostal za svůj procítěný výklad automatickou jehlu na šití, na níž teď vydělává milión dolarů měsíčně. Biletářka v La Scale se stala kosmetickou královnou Evropy jenom proto, že uvedla tři mimozemské hosty na jejich místa. Dostala za to totiž návod na jednoduchý a bezbolestný způsob barvení

očí, který se stal módou takřka přes noc; dnes už by se nenašla snad ani jediná žena, která by netoužila po tom, aby měla zářivě, blankytně modré oči.

Nevtíravě a s neobyčejnou ochotou odhalovali návštěvníci z kosmu různá tajemství své civilizace, která přinášela pozemšťanům miliardové zisky, a lidstvo, poháněné zlatým bičem, se tryskem hnalo do věku hojnosti.

Punch dorazil na místo setkání mnohem dříve než ostatní. Zastihli ho, jak si prohlíží bedničku s láhvemi whisky, kterou měli pečlivě uloženou ve skryši.

„Jsem hrozně rád, že se tady s vámi všemi vidím,“ řekl jim na uvítanou. „Bylo to od vás velmi hezké, že jste mě přijali mezi sebe. Tím víc lituji, že s vámi mohu zůstat už jen jedenáct minut.“

Jenom jedenáct minut? Lovci nechápavě pohlédli na Buffyho. Ale Punch už pokračoval:

„A proto, dokud máme ještě čas, bych vám chtěl prozradit docela malé tajemství: když rozpustíte tři gramy obyčejné soli v litru tomatové šťávy a budete ji ozařovat jedním z našich křemíkových reaktorů, získáte účinný prostředek k odstraňování bradavic.“

Všichni si rychle zapisovali jeho slova a každý už v duchu uvažoval o založení akciové společnosti na výrobu tohoto preparátu. Punch ukázal na záliv, kde se na vlnách houपालy drobné skvrny.

„To jsou ty divoké kachny, které chcete střílet?“

„Ano,“ řekl Buffy a rychle přešel na jiné téma. „Uvažuji zrovna o té transmutaci prvků, jak jste se o ní zmínil, a napadá mi...“

„Ke střelbě používáte těchto zbraní, že?“ řekl Punch a vzal do ruky starou pušku se stříbrným kováním, která patřila knězi. „Opravdu krásná věcicka,“ řekl. „Budete střílet kachny hned teď?“

„Ne,“ odpověděl Buffy, „to ještě nejde. Ale když jsme hovořili o té transmutaci...“

„Ohromně zajímavá práce,“ řekl ten podivný tvor s růžovými zornicemi a obracel pušku, aby mu neušel žádný detail. Pak vrátil zbraň, obrátil se ke všem přítomným a začal: „A teď vám řeknu něco, co jsme lidem ještě nesdělili. Je to tajemství i překvapení.“

Brzy se dostaneme do těsné blízkosti s vámi. Samozřejmě jen relativně, protože se jedná o několik set miliónů mil. Moje skutečné tělo, jehož projekci vidíte před sebou, se nachází na jedné z našich meziplanetárních lo-

dí, která se teď blíží k oběžné dráze Plutonu. Americká kosmická flotila a lodi Nového Zélandu a Kostariky zkoušejí v této oblasti novou křemíkovou zbraň a tak s nimi brzy navážeme skutečný fyzický kontakt,“ řekl Punch a celý se rozzářil. „Zbývá nám už jen šest minut,“ dodal po chvíli.

„Když tak uvažuji o té transmudaci...“ začal Buffy, který se vzpamatoval první, ale Punch dělal, jako že neslyší a řekl:

„Hrozně rád bych se podíval, jak lovíte.“

„Vy jste také lovec?“ zeptal se páter.

Host z vesmíru řekl skromně:

„Máme velmi málo divoké zvěře, ale lovíme rádi. Mohli byste mi ukázat, jak se to dělá u vás?“

Buffy se zatvářil rozmrzele. Pomyslel si, že od tohoto návštěvníka z vesmíru vlastně moc nezískali. Co je seznam dvanácti společností a prostředek proti bradavicím proti všemu tomu bohatství, zbraním i meziplanetárním kosmickým lodím, které už tito tvorové lidstvu darovali?

„Nemohli,“ zavrčel Buffy. „Odpočívající kachny totiž nestřílíme.“

Punchovi vzrušením přeskočil hlas.

„To je úžasné, jak jsme si podobní! Ale můj čas vypršel, musím se vrátit na svou loď. Tak ještě rychle to tajemství, o němž jsem se vám zmínil.“ Punch začal mrkat jako skomírající svíčka.

„My také nikdy nestřílíme na odpočívající divokou zvěř!“ řekl a zmizel.

PUBLIC DOMAIN

Frederik Pohl: **Lovci**

Vydání: 1.

Grafická úprava: Patrik VLK, 2017

Původní vydání: ČTENÍ č. 9, září 1976